

ET MÆRKVÆRDIGT FOLKEFÆRD

- en førstehåndsberetning fra en kanins første langtur, pinsen 2004

Søren havde gode forbindelser til de højerestående magter – i hvert fald havde han bestilt solskin og medvind, og sådan blev det. Det var pinse, og han havde inviteret kæresten Charlotte, kusinen Karin, veninden Pernille og super-roeren Anders med på langtur. Målet var Hjelm – en sagnomspunden ø i det store Kattegat. Alle havde forberedt sig godt til turen, ikke mindst i køkkenet hvor der var blevet kogt, stegt og bagt (Anders havde været en tur ved bageren!).

”TIL RONING KLAR - RO VÆK!” råbte Søren. Han skulle overdøve mågerne der skreg for at få fat i skorpeskrinet, som var fyldt til bristepunktet med mad. Men synd for dem – de måtte skuffede flyve væk.

Det varede ikke lang tid før de fem var ”roet sammen”, og med en svag medvind var de snart nået til fyret ved Sletterhage. De idylliske omgivelser blev nydt med munden fuld af mad.

Søren pegede på et træ ved en pynt. Det var her på Helgenæs de skulle slå lejre. Efter at båden var lagt på land, teltene slået op, og dagens ration af kage var spist, var det tid til et bad. Vandet var dejlig friskt, men Anders syntes det var lidt for koldt. Han vendte sig om for at gå ind på det dejligt varme sand igen, men skæbnen ville at en stor sten skulle ligge i vejen, og PLASK lå han og plaskede rundt mellem tang, fisk og krabber!

Snart var de fem ikke alene mere. En anden flok gæve roere med blå åreblad kom roende. Nu var de ti. De gik alle en tur op på Ellemandsbjerget, hvor udsigten (eller var det opstigningen?) helt tog vejret fra dem.

Om aftenen sad de alle rundt om bålet, eller rettere sagt – væk fra bålet! Stenaldermanden

var kommet op i drengene, og de havde fældet en masse træer og lavet et bål, der var så stort at det måtte kunne ses hjemme fra klubben. Gnisterne sprang og lavede hul i pressendinger, bukser og sko. Men de kunne da holde varmen!

”BLIKVAND” var der nogen der begejstret råbte. Først troede de ikke på det, det var jo bare for at få

dem ud af soveposerne. Men det var ikke for sjov, der var virkelig blikvand. De kastede en ordentlig klat havregrød i maven, slukkede tørsten i det grumsede, gule vand man kunne hente på gården, og drog af sted.

Marsvinene fulgte de to både på vej, og snart kunne de skimte øen Hjelm i det fjerne.

”Efter utallige opfordringer vil jeg nu fortælle historien om vores gæve forfædre på Hjelm” sagde Søren, og så var der underholdning indtil de nåede øen. Med sin hvide sandstrand og frodige højder, lignede den noget man ellers kun finder i reklamerne.

”Endelig” pustede Anders og rettede på sin turban, der ud over at beskytte mod solen, også var temmelig varm at have på. Han havde glemmt at fortælle de andre i båden, at han havde besluttet sig for at komme først til Hjelm. De andre besætningsmedlemmer havde givet sig god tid til tisse- og kaffepauser (kombinerede!), så stakkels Anders havde roet som et tosset for at komme først – men det gjorde de heldigvis også!

Der var dog ikke mange spor tilbage efter de gæve forfædre. De så heller ikke noget til den nøgne mand på traktoren, som rygterne fortalte kørte rundt på øen. Kun mågerne holdt de ti ved selskab. Efter en velfortjent frokost i det grønne, lod de endnu engang benene bære dem op i højderne. Fyret på

toppen af øen blev beundret, og udsigten nydt.

Det var nu tid til at drage bort fra Hjelm. Begge både valgte at ro en tur rundt om øen, for at sikre sig, at det nu også var en ø. Trods stærk strøm og tiltagende blæst, og med stor fare for at ro ind i de store sten, der lå og gemte sig lige under havoverfladen, kom de alle sikkert hjem til lejrpladsen.

Flere både stødte til det muntre selskab, og succesen med bålet fra aftenen før blev gentaget.

Næste morgen fik de alle noget at se til. De store bølger gjorde det svært at få bådene i vandet, men ved fælles hjælp skulle det nok gå. Efter nøje at have gennemgået slagets gang, og alle havde fået en rolle, sprang de alle nøgne (mere eller mindre!) i det frådende hav. Det hele gik efter planen, og på vejen hjem sagde Søren konkluderende:

”Vi roere er nu et mærkværdigt folkefærd!”

Og til det kunne de andre besætningsmedlemmer kun nikke bekræftende.

Karin Pape Møller

